

Pessimistisk erotikk

Bok noveller

Rønnaug Kleiva

Ikkje for varmt, ikkje for kaldt

Samlaget

● De åtte korte novellene er nesten så desperate at man kunne begynne å tvile på kjærligheten.

Boken åpner behendig med tittelnovellen og ender like behendig med novellen *Sluttstykket* (men her er det et annet slags sluttstykke enn det kronologiske det dreier seg om). Først får vi en historie hvor fortelleren på klassisk vis postulerer at kvinnen i forholdet oppfattes som en bruksgjenstand av mannen:

«Han er heldig med kona si, billig i drift og lite tidkrevjande, men pen nok til representasjon.» Det er nesten så man sukker oppgitt og forventer enda en gjenbruk av de eldgamle (skjønt slett ikke innholds-løse) klisjeene.

Men så, i den neste novellen, snur Kleiva perspektivet og lar den kvinnelige jeg-fortelleren smelle til med følgende: «Eg er glad eg fekk tak i boka til mannen min. Mykje arbeid å få tak i den rett nok, men vel verdt bryet når eg no hadde lovd det. Ikkje lesnad etter min smak, men kvar si interesse, og eg legg meg ikkje bort i andre sine interesser.»

Uskyldig likegyldighet? Ikke når jeg-personen er på utenlandsreise og strever med å finne den boken mannen ønsker seg, og boken er en oppskriftsamling i selvmordsmetoder!

Kort og sterkt. Slik fortsetter det. Forhold inngås for evig og alltid med en ubrytelig, urøkkelig kjærlighet som raskt visner, i hvert fall hos den ene part – som i de fleste tilfeller er mannen.

I ett tilfelle er han traumatisert etter krigsopplevelser og blir svært voldelig; detaljene kan tyde på Balkan.

I et annet tilfelle ser han elskerinnen bli overkjørt av trikken, reagerer med en skuldertrekning over tapt forbruksvare og går hjem til sin kone.

I den siste novellen vender synsvinkelen tilbake til kvinnen igjen, med noe over-

raskende utgang.

Novellene er korte og temaene sterke. Det fungerer bare hvis hvert eneste ord gjøres meningsbærende og bokstavelig talt betydningsfullt. Det er en krevende form, som Kleiva mestrer.

Overraskende sluttpoeng og/eller åpninger mot større vyer og tidsperspektiver understreker at dette er noveller i begreps egentligste forstand, ikke minimale og skisseaktige romanhandlinger. Depri-merende, men anbefalelsesverdig.

KJELL OLAF JENSEN